

XXIII

Repásome a vida.
Encontro que ben, pese ás dores,
soave me foi. Non hai moita queixa.

¿Que tiveren peniñas traballos angurias?
¿E quen non os tivo e quen non os téñ?
¿Que fallaron soños,
Ilusións, desexos...?
Souben conformarme se alleos me foron

Lanceime a soñar xogando cas letras,
abrindo camiño para a fantasía.
Quixen deixar algo, cecais nome,
lembranza poema. Contos e historias
que xa se perderon
¡soños chamuscados durmindo no feno!

E síntome cansa, abatida.
Anclada na alma a soidade, a ferida,
faltándome o alento. A vella ilusión
que mantiven viva ó longo dos anos,
fóiseme morrendo

Tecer ben non souben
nos fíos da vida.